

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 13Cpr/3/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5113213603
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Kozáčik
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2015:5113213603.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina, v konaní pred samosudcom JUDr. Vladimírom Kozáčikom, v právnej veci navrhovateľa: G. N., nar. X.X.XXXX, bytom B. XX, E., právne zastúpená HADBÁBNA & spol., advokátska kancelária, s.r.o. so sídlom Prielohy 1012/1C, Žilina, proti odporcovi: MEDCENTRUM, s.r.o., so sídlom J. Milca 33, Žilina, IČO: 36 418 081, právne zastúpený Advokátska kancelária Mestická, Slovíková, s.r.o. so sídlom Hollého 31/371, Žilina, o náhradu mzdy, takto

r o z h o d o l :

Odporca je p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľke 2.198,15 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Súd návrh v zvyšku z a m i e t a .

Odporca je p o v i n n ý nahradiť navrhovateľke trovy konania vo výške 152,54 eur a tieto zaplatiť na účet právneho zástupcu navrhovateľky do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Odporca je p o v i n n ý zaplatiť súdny poplatok vo výške 131,50 eur na účet Okresného súdu v Žiline, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľka sa návrhom zo dňa 10.8.2012 podaným na súde toho istého dňa domáhala určenia, že výpoveď daná navrhovateľke G. N., nar. XX.XX.XXXX, trvalé bytom B. XX, XXX XX E. odporcom - spoločnosťou MEDCENTRUM, s.r.o., so sídlom: Jána Milca 33, Žilina, IČO: 36 418 081, konajúci: JUDr. Jurajom Jánošíkom - konateľom, je neplatná, ako aj náhrady mzdy v sume priemerného zárobku navrhovateľka odo dňa, keď oznámila odporcovi ako zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní až do času, keď navrhovateľke umožní odporca pokračovať v práci alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru.

Súd rozsudkom č.k. 14Cpr/2/2012-166 zo dňa 23.4.2013, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Žiline č.k. 11CoPr/4/2013-197 zo dňa 28.10.2013 určil neplatnosť výpovede odporcu z pracovného pomeru danej navrhovateľke podľa ust. § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce zo dňa 30.3.2012.

Navrhovateľka na výzvu súdu na špecifikáciu nárokov reagovala viacerými podaniami a napokon nárok vymedzila obdobím od 11/2012 do 05/2013 v súhrnnej výške 3.122,20 eur, neskôr návrhom zo dňa 15.5.2014 vo výške 3.592,12 eur (nesprávne uvedené 1.414,84 eur), (11/2012 - 326,20 eur a 12/2012 - 05/2013 - 544,32 eur), návrhom zo dňa 3.12.2012 návrh vymedzila sumou 3.732,27 eur za obdobie od 10.11.2012 do 31.05.2013, v období od 10.11.2012 do 31.12.2012 15 + 21 prac. dní s pravdepodobným

zárobkom určeným podielom predpokladanej hrubej mzdy za 3. štvrťrok 2012, ktorú by som dosiahla, ak by počas 3. štvrťroka pracovala (t.j. 558,72 EUR x 3 = 1.676,16 EUR) a predpokladaného času, ktorý by počas 3. štvrťroka 2012 odpracovala (t.j. 176 hod. + 184 hod. + 160 hod. = 520 hod.), 386,81 eur od 10.11.2012 do 30.11.2012 a 541,54 eur za obdobie od 1.12.2012 do 31.12.2012.

Za obdobie od 1.1.2013 do 31.3.2013 23 + 20 + 21 prac. dní určila pravdepodobný zárobok ako podiel predpokladanej hrubej mzdy za 4. štvrťrok 2012, ktorú by dosiahla, ak by som počas 4. štvrťroka 2012 pracovala (t.j. 558,72 EUR x 3 = 1.676,16 EUR) a predpokladaného času, ktorý by som počas 4. štvrťroka odpracovala (t.j. 184 hod. + 176 hod. + 168 hod. = 528 hod.) za obdobie od 1.1.2013 do 31.1.2013 vo výške 584,11 eur, za obdobie od 1.2.2013 do 28.2.2013 vo výške 507,92 eur a za obdobie od 1.3.2013 do 31.1.2013 vo výške 533,32 eur, za obdobie od 01.04.2013 do 31.05.2013 22 + 23 prac. dní určila pravdepodobný zárobok ako podiel predpokladanej hrubej mzdy za 1. štvrťrok 2013, ktorú by dosiahla, ak by počas 1. štvrťroka pracovala (t.j. 558,72 EUR x 3 = 1.676,16 EUR) a predpokladaného času, ktorý by počas 1. štvrťroka odpracovala (t.j. 184 hod. + 160 hod. + 168 hod. = 512 hod.), za obdobie od 1.4.2013 do 30.4.2013 vo výške 576,19 eur za obdobie od 1.5.2013 do 31.5.2013 vo výške 602,38 eur.

Vo veci súd nariadil pojednávanie.

V súvislosti s výpočtom náhrady mzdy sa účastníci zhodli, nakoľko súd zistil, že výpočet je urobený v súlade s ust. § 134 ods. 3 ZP, tento ako nesporný prevzal pre určenie výšky náhrady mzdy, pričom súd pri preverení výpočtov vychádzal z pracovnej zmluvy platnej k dňu vzniku náhrady, počtu pracovných dní a sviatkov v danom období pri osem hodinovom pracovnom čase.

Medzi účastníkmi zostal sporný nárok, či navrhovateľke náleží náhrada mzdy do 11.3.2013, kedy bola prvý krát vyzvaná na nástup do zamestnania, avšak pred rozhodnutím súdu o neplatnosti výpovede, alebo až do 31.5.2013, teda do druhej výzvy na nastúpenie do zamestnania.

Navrhovateľka zotrvala na svojich nárokoch vymedzenými návrhom. K tvrdeniam odporcu uviedla, že list zo dňa 21.2.2013 považuje za tendenčný a účelový, pretože počas celého konania odporca zotrval na argumentácii, že pracovný pomer bol skočený platne a tvrdil, že navrhovateľka bola nadbytočná a nemal pre ňu prácu. Preto tvrdenie, ktorým vyzýval odporca navrhovateľku, aby nastúpila do práce považujeme za paradoxné. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 1MCdo 13/09 v zmysle ktorého pri nedostatku práce, ktorú by mal zamestnanec vykonávať z ust. ZP upravujúci povinnosť zamestnanca vykonávať prácu podľa pracovnej zmluvy je nepoužiteľné. Skutočnosť ukončenia pracovného pomeru považuje za právne irelevantnú, nakoľko nastali až po období, za ktoré navrhovateľka žiada náhradu mzdy.

Odporca uviedol, že konanie navrhovateľky považuje za účelové a špekulatívne. Je síce pravdou, že potom, ako jej bola daná výpoveď oznámila, že trvá na pracovnom pomere, avšak navrhovateľku listom zo dňa 31.2.2013 vyzvali, aby nastúpila do práce, pokiaľ tvrdí, že pracovný pomer neskončil. Avšak navrhovateľka, hoci list prevzala 11.3.2013, výzvu ignorovala, preto ju vyzvali opätovne listom z 9.5.2013, ktorý jej bol doručený 31.5.2013, až na základe tejto výzvy nastúpila do práce 1.6.2013. Na to im navrhovateľka listom zo dňa 26.8.2013 oznámila, že u nich nebude pracovať a to bez akéhokoľvek dôvodu, pričom list nebolo možné považovať ani za výpoveď. Preto ju listom z 3.9.2013 vyzvali na výkon práce, na čo navrhovateľka zaslala dňa 17.9.2013 stanovisko v ktorom považovala pracovný pomer za skončený. Preto s ňou okamžite skončili pracovný pomer, listom, ktorý jej bol doručený 20.9.2013. Tým dňom pracovný pomer skončil. Konanie navrhovateľky považuje za účelové a špekulatívne, na výzvy ktoré jej poslali, sa do práce sa nedostavila a tým deklarovala nezáujem o prácu.

Vo veci súd vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov, pričom vychádzal aj z dôkazov vykonaných v pôvodnom konaní sp. zn. 14Cpr/2/2012.

Súd zistil, že pracovný pomer medzi navrhovateľkou a právnym predchodcom odporcu ŽSR - Železničná poliklinika Žilina vznikol uzavretím pracovnej zmluvy zo dňa 2.3.1998 na základe ktorej navrhovateľka mala nastúpiť do práce dňa 1.3.1998 s určeným druhom práce zdravotná sestra s miestom výkonu práce zdravotníckeho zariadenia v celej oblasti ŽP Žilina.

K pracovnej zmluve bolo prijatých viacero dodatkov, najmä dňa 1.5.2006 bol prijatý dodatok k pracovnej zmluve s určením tarifnej mzdy vo výške 11.100 Sk, pri rozsahu pracovného času 40 hodín týždenne a s určením povinnosti zamestnanca a zamestnávateľa, s určením obsahu kvalifikačnej karty a pracovnej náplne.

Dňa 30.3.2012 bola navrhovateľke doručená výpoveď z dôvodov podľa ust. § 63 ods. 1 písm. b/ Zák. práce k 30.6.2012 s odôvodnením straty nároku na všetky práva vyplývajúce z pracovného pomeru a ukončením vyplácania doterajších príjmov so zotrvaním v pracovnom pomere počas trojmesačnej výpovednej doby a s upozornením na povinnosť vrátiť pridelené pracovné pomôcky, prípadne zapožičané pomôcky na výkon práce.

Navrhovateľka listom odporcovi zo dňa 28.5.2012 v zastúpení právnym zástupcom oznámila odporcovi názor, že výpoveď považuje za neplatnú s tým, že trvá na ďalšom zamestnaní, pričom súd z doručky zistil prevzatie zásielky zamestnávateľom 1.6.2012.

Nakoľko rozsudkom č.k. 14Cpr/2/2012-166 zo dňa 23.4.2013, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Žiline č.k. 11CoPr/4/2013-197 zo dňa 28.10.2013 súd určil neplatnosť výpovede odporcu z pracovného pomeru danej navrhovateľke podľa ust. § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce zo dňa 30.3.2012, zaoberal sa nárokom na určenie náhrady mzdy, nakoľko navrhovateľka si uplatnila nároky podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce.

Podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce v znení do 31.12.2012 ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď alebo ak s ním neplatne skončil pracovný pomer okamžite alebo v skúšobnej dobe a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, jeho pracovný pomer sa nekončí, s výnimkou, ak súd rozhodne, že nemožno od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával. Zamestnávateľ je povinný zamestnancovi poskytnúť náhradu mzdy. Táto náhrada patrí zamestnancovi v sume jeho priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní, až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru.

Podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce v znení do 31.12.2012 ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy, presahuje deväť mesiacov, patrí zamestnancovi náhrada mzdy za čas deväť mesiacov.

Listom odporcu zo dňa 21.2.2013, označeným ako oznámenie zamestnávateľa o pridelovaní práce zamestnancovi, ktorý bol doručený navrhovateľke 11.3.2013, vyzval odporca navrhovateľku na nastúpenie do práce po ukončení PN dňa 9.11.2012, pričom práca sa jej bude pridelovať naďalej v súlade s pracovnou zmluvou. Doručenie zásielky mal súd preukázané podacím lístkom o podaní zásielky pod č. RS768812085SK s označením vydania zásielky 11.3.2013.

Listom zo dňa 9.5.2013 odporca navrhovateľke uviedol, že od 21.2.2013 jej oznámil, že jej bude pridelovať prácu z dôvodu trvajúceho súdneho sporu a nakoľko na list nereagovala a opätovne ju odporca vyzýva na nástup do práce. Podľa doručky zásielka bola prijatá 31.5.2013.

Následne navrhovateľka listom zo dňa 26.8.2013 oznámila odporcovi, že od 1.9.2013 nebude vykonávať pridelovanú prácu, pretože nie je ukončené konanie pred OS Žilina 14Cpr/2/2012 a túto sa rozhodla nevykonávať od 1.9.2013. Na to bola listom odporcu navrhovateľka zo dňa 3.9.2013 upozornená, že nedostavenie sa na pracovisko bude považované za hrubé porušenie pracovnej disciplíny s výkazom neospravedlnenej absencie. Na to navrhovateľka listom z 17.9.2013 uviedla, že v súčasnosti jej pracovný pomer medzi odporcom ako zamestnávateľom a ňou, pôvodne založený pracovnou zmluvou ukončený platne, doposiaľ nie je skončené konanie 14Cpr/2/2012 a do právoplatnosti príslušného

rozhodnutia v konaní 14Cpr/2/2012 nie je s ňou možné ukončiť pracovný pomer, keďže pracovný pomer bol skončený platne a nový pracovný pomer založený nebol. Listom z 9.9.2013 doručeným navrhovateľke dňa 20.9.2013 odporca oznámil navrhovateľke okamžité skončenie pracovného pomeru.

Súd však z lustrácie v registri sociálnej poisťovne zistil, že navrhovateľka je zamestnaná od 1.9.2013 u zamestnávateľa MUDr. L., s.r.o..

Nakoľko spornou nebola výška vyčíslenej náhrady, ale len čas, do ktorého má navrhovateľka nárok na náhradu mzdy. Sporným nebol začiatok od 10.11.2012, ale koniec nároku a to buď dňom doručenia výzvy na nástup do zamestnania 11.3.2013, teda s nárokom do tohto dátumu, alebo až od druhej výzvy doručenej 31.5.2013.

Podľa odôvodnenia NS SR č.k. 1M Cdo 13/2009 zo dňa 21.10.2009, rozhodujúcim pre posúdenie nárokov bolo to, že navrhovateľka bola odvolaná z funkcie a nenastúpila do zamestnania na výkon práce, následkom čoho bol s ňou rozviazaný pracovný pomer. Dovolací súd vyjadril názor, že v prípade odvolania z funkcie nastáva totiž situácia, keď povinnosť zamestnávateľa pridelovať prácu, ale aj povinnosť zamestnanca vykonávať prácu zodpovedajúcu funkcii, do ktorej bol menovaný, zanikla a iná práca, ktorú by bol zamestnávateľ zamestnancovi povinný pridelovať a zamestnanec povinný vykonávať, nebola dohodnutá. Nastáva teda stav, keď chýba jeden zo základných prvkov pracovného pomeru, a to druh práce. Podľa názoru dovolacieho súdu, takýto stav treba považovať za prekážku v práci na strane zamestnávateľa podľa § 142 ods. 3 ZP, pretože inak ochrana poskytovaná zamestnancovi tým, že po odvolaní z funkcie jeho pracovný pomer nekončí, by bola len formálna. Za existencie tejto prekážky v práci na strane zamestnávateľa potom nemá zamestnanec povinnosť sa dostavovať na pracovisko a zotrvať na ňom po celý pracovný čas. Je na zamestnávateľovi, aby túto situáciu riešil, či už dosiahnutím dohody o zmene pracovnej zmluvy, alebo skončením pracovného pomeru so zamestnancom zákonným spôsobom, a to buď dohodou alebo výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. d) ZP. Pokiaľ tak neurobí, musí znášať dôsledky vyplývajúce z pretrvávania stavu považovaného za prekážku v práci na jeho strane. Týmito dôsledkami sú trvanie pracovného pomeru zamestnanca a povinnosť zamestnávateľa poskytovať mu náhradu mzdy vo výške priemerného zárobku.

Súd však zastáva názor, že prejednávaná vec nie je skutkovo totožná s vecou, o ktorej bolo rozhodované vo vyššie uvedenom spore a nemožno ju ani aplikovať na prejednanú vec. Podobnosť je síce v tom, že skutočne pri rozviazaní pracovného pomeru z organizačných dôvodov malo miesto zaniknúť, no v tomto prípade sama navrhovateľka tvrdila, že jej miesto nezanklo. Navyše možnosť vykonávať prácu podľa pracovnej zmluvy nebola obmedzená len na jedno pracovné miesto, pre tože dňa 1.5.2006 bol prijatý dodatok k pracovnej zmluve s určením tarifnej mzdy vo výške 11.100 Sk, pri rozsahu pracovného času 40 hodín týždenne a s určením povinnosti zamestnanca a zamestnávateľa, s určením obsahu kvalifikačnej karty a pracovnej náplne zo dňa 1.5.2006 s popisom činnosti, podľa ktorej navrhovateľka mala vykonávať prácu pri organizácii plynulého príjmu chorých do ordinácie lekára, zabezpečovanie základných údajov, príprava chorých na odborné vyšetrenia a asistencia lekárovi pri liečebných zákrokoch, vykonávanie odborných činností v liečebno-preventívnej starostlivosti, organizovanie a pripravovanie potrebných podkladov pre preventívne prehliadky, spolupráca s lekárom pri vykonávaní preventívnych prehliadok, zabezpečenie dekontaminácie a dezinfekcie pracoviska, vykonávanie zdravotnej výchovy, ďalšej činnosti v rozsahu kvalifikácie, vykonávanie odbornej činnosti v rozsahu svojej kvalifikácie, dopĺňanie si odborných znalostí účasťou na odborných seminároch a kurzoch, dbanie na dôsledné vyberanie financií na ambulancii v zmysle platných právnych predpisov a aktuálneho cenníka spoločnosti a účelné využívanie fondu pracovnej doby so stanovením zodpovednosti a hmotnej zodpovednosti. Dňa 30.5.2006 bola uzavretá len dohoda o mzde so stanovením mesačnej tarifnej mzdy vo výške 11.100 Sk, príplatku za prácu v zdraví škodlivom prostredí 1.380,- Sk s osobným ohodnotením vo výške 520 Sk, teda nedošlo k zmene druhu práce.

Preto navrhovateľka mohla u odporcu vykonávať akúkoľvek prácu v zmysle pracovnej zmluvy a teda len dané pracovné zaradenie, v ktorom pracovala pred doručením výpovede, teda výkon funkcie v zmysle pracovnej zmluvy ako zdravotná sestra.

Súd pripúšťa, že v určitom rozsahu sa môže javiť spornou skutočnosť, či pred právoplatným skončením sporu o neplatnosť pracovného pomeru je povinnosť nastúpiť do zamestnania, avšak súd poukazuje na to, že náhrada mzdy nie je sankcia pre zamestnávateľa (súd sa nestotožňuje s poukazom na zmenu právnej úpravy s niektorými staršími rozhodnutiami súdov podľa zák. č. 65/1965 Zb.), ale právo zamestnanca, aby mal náhradu príjmu za obdobie, kedy nemohol vykonávať prácu pre zavinenie zamestnávateľa, teda pre prekážky v práci vyvolanej neplatnosťou. Preto v rámci minimalizácie rizika a strát, najmä po tom, ako o neplatnosti rozhodol prvostupňový súd, nemožno odoprieť zamestnávateľovi právo, aby požiadal zamestnanca, aby nastúpil do práce a prácu vykonával, pretože podstatou sporu je práve toto právo. Podstatou sporu o neplatnosť skončenia pracovného pomeru, kedy zamestnanec trvá na ďalšom zamestnaní nie je určenie právneho úkonu, teda neplatnosti výpovede, ani nahradenie mzdy, to je len následok, podstatou sporu je umožniť zamestnancovi, aby u zamestnávateľa ďalej mohol vykonávať prácu. Preto nemožno vylúčiť ani to, že nastúpením zamestnanca na výkon práce by odpadol z časti premet sporu dohodou o pokračovaní v pracovnom pomere, teda uznaním nároku, poprípade ak by došlo k vysloveniu neplatnosti skončenia pracovného pomeru, že by vlastne vznikol nový pracovný pomer, čo je vždy pre zamestnanca výhodnejšie. Ak totiž zamestnanec počas sporu stratí záujem o výkon práce, môže pracovný pomer ukončiť niektorým zo spôsobov predpokladaných v zákonníku práce, poprípade si uplatniť len nároky ako pri skončení pracovného pomeru, keď zamestnanec netrvá na ďalšom zamestnaní. Ak však zamestnanec žiada fakticky určiť, že pracovný pomer trvá, musí mať záujem vykonávať u zamestnávateľa prácu aj naďalej a teda nastúpiť na výkon práce, keď ho na výkon zamestnávateľ vyzve a teda vykonávať prácu.

Súd v tejto súvislosti poukazuje aj na znenie samotného zákona, ktorý v ust. § 79 ods. 1 Zák. práce vymedzuje až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru.

Preto s poukazom na vyššie uvedené odôvodnenie súd je názoru, že navrhovateľke vznikol nárok na náhradu mzdy za obdobie od 10.10.2012 do 11.3.2013, čo podľa prepočtov podľa v konaní nesporných nárokov navrhovateľky predstavuje sumu 2.198,15 eur a súd návrh vo zvyšku zamietol.

Navrhovateľka si uplatnila náhradu mzdy za úkony právnej pomoci a to

1. 11.3.2014 písomné podanie -oznámenie nároku podľa § 13a ods. 1 písm. c/ vyhl. č. 655/2004 Z.z.
2. 15.5.2014 písomné podanie vo veci samej - oprava a rozšírenie návrhu § 13a ods. 1 písm. c/ vyhl. č. 655/2004 Z.z.
3. 1.9.2014 príprava a prevzatie zastúpenia podľa § 13a ods. 1 písm. a/ vyhl. č. 655/2004 Z.z.
4. 2.9.2014 účasť na pojednávaní § 13a ods. 1 písm. d/ vyhl. č. 655/2004 Z.z.
5. 1.12.2014 ďalšia porada s klientom § 13a ods. 1 písm. b/ vyhl. č. 655/2004 Z.z.
6. 3.12.2014 písomné podanie vo veci samej § 13a ods. 1 písm. c/ vyhl. č. 655/2004 Z.z.
7. 4.12.2014 účasť na pojednávaní § 13a ods. 1 písm. d/ vyhl. č. 655/2004 Z.z.
8. 10.12.2014 porada s klientom § 13a ods. 2 písm. d/ vyhl. č. 655/2004 Z.z.
9. 5.3.2015 účasť na pojednávaní § 13a ods. 1 písm. d/ vyhl. č. 655/2004 Z.z.

Súd nepriznal navrhovateľke náhradu trov konania za úkony r.č. 1/, 2/, nakoľko všetky tieto písomné úkony smerovali k špecifikácii nároku, ktorý však navrhovateľka bola povinná špecifikovať už pri podaní žaloby a tento úkon bol obsiahnutý v príprave a prevzatí veci spojený a uplatnený v konaní 14Cpr/2/2012. Úkon po r.č. 6 súd považoval za prípravu na pojednávanie, nakoľko bol doručený tesne pred pojednávaním a vyžiadal si odročenie pojednávania z dôvodu nezachovania lehoty na prípravu, pričom súd priznal náhradu za úkon účasti na pojednávaní. Súd nepriznal náhradu trov konania ani za

úkon pod r.č. 3, nakoľko zmena právneho zastúpenia nie je úkon potrebný a nevyhnutný k uplatneniu a obrane práva, teda nemôže zaťažovať protistranu.

Súd preto priznal navrhovateľke náhradu trov konania za 5 úkonov právnej pomoci a to

1. 2.9.2014 účasť na pojednávaní § 13a ods. 1 písm. d/ vyhl. č. 655/2004 Z.z.
2. 1.12.2014 ďalšia porada s klientom § 13a ods. 1 písm. b/ vyhl. č. 655/2004 Z.z.
3. 4.12.2014 účasť na pojednávaní § 13a ods. 1 písm. d/ vyhl. č. 655/2004 Z.z.
4. 10.12.2014 porada s klientom § 13a ods. 2 písm. d/ vyhl. č. 655/2004 Z.z.
5. 5.3.2015 účasť na pojednávaní § 13a ods. 1 písm. d/ vyhl. č. 655/2004 Z.z.

Náhradu trov súd priznal vo výške podľa § 10 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z.z. po odčítaní neúspechu od uplatneného nároku (úspechu odporcu) v pomere $219815/359212 - 139397/359212$, t.j. $61\% - 39\% = 22\%$ z hodnoty úkonu zo sumy 3.122,20 eur podľa uplatneného nároku hoci navrhovateľka si mohla uplatniť výšku úkonu až z hodnoty 3.592,12 eur, t.j. v hodnote úkonu 121,17 eur, pričom úkon porady 10.12.2014 určoval z uplatnenej výšky 72,70 eur. Súd priznal odporcovi teda 22% z hodnoty úkonov a náhrady straty času vo výške 8,04 eur za úkony v roku 2014 a 8,39 eur za úkon v roku 2015, t.j. zo sumy 577,81 eur vo výške 127,12 eur. Súd priznal navrhovateľke aj DPH vo výške 20% v sume 25,42 eur.

Súd podľa § 149 ods. 1 O.s.p. zaviazal odporcu na zaplatenie náhrady trov konania vo výške 152,54 eur a tieto zaplatiť na účet právneho zástupcu navrhovateľky do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Nakoľko bol navrhovateľ oslobodený od platenia súdneho poplatku podľa § 4 ods. 2 písm. d/ zák. č. 71/1992 Z.z., zaviazal odporcu podľa § 2 ods. 2 cit. zák. na jeho zaplatenia vo výške určenej z priznaného nároku t.j. v sume 131,50 eur.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom podpísaného súdu ku Krajskému súdu v Žiline.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3), t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, musí byť podpísané a datované, uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 221 ods. 1 OSP, súd rozhodnutie zruší, len ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,
- c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
- f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
- g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát,
- h) súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, a preto nevykonával ďalšie navrhované dôkazy.

Podľa ustanovenia § 205a ods. 1 OSP, skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak

- a) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,
- b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
- c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4,
- d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Podľa ustanovenia § 205a ods. 2 OSP, ustanovenie § 205a ods. 1 OSP sa nepoužije v konaniach podľa § 120 ods. 2.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, ktoré vznikli štátu, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci (zákon č. 65/2001 Z.z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).